

תומר דברורה

זהו מאמר נכבד מהרב האלקי

זל כמהר"ר משה קורדזאיין

בדרכו ישירה שיבור לו האדם והتبודדותו ותוכלו והתבוננות דרכיו.

תוכן עניינים

פרקים

1. הקדמות

2. פרק א - דבקות האדם ב"ג מידות הרחמים שבספירת כתוב

3. פרק ב - עוד דברים שיתדמה האדם למידת הכתוב

4. פרק ג - איך ירגיל עצמו במידת החכמה

5. פרק ד - איך ירגיל עצמו במידת הבינה

6. פרק ה - איך ירגיל עצמו במידת החסד

7. פרק ו - איך ירגיל עצמו במידת הגבורה

8. פרק ז - איך ירגיל עצמו במידת התפארת

9. פרק ח - איך ירגיל עצמו במידות נצח, הוד, יסוד

10. פרק ט - איך ירגיל עצמו במידת המלכות

11. פרק י - כל ספירה באיזה זמן צריך להתנהגה בה

פרק ה'א'

1.1. הה'א - מי אל כמוך

1.2. • הה'ב - נושא עון

1.3. • הה'ג - ועובד על פשע

1.4. • הה'ד - לשארית בחלתו

1.5. • הה'ה - לא החזיק עד אףו

1.6. • הה'ו - כי חפץ חסד הוא

1.7. • הה'ז - ישוב ירחמנו

1.8. • הה'ח - יכבוש עונותינו

1.9. • הה'ט - ותשליך ממצולות ים כל חטאיהם

1.10. • הה'י - תתן אמת ליעקב

1.11. • הה"יא - חסד לאברהם

1.12. • הה"ב - אשר נשבעת לאבותינו

1.13. • הה"ג - מימי קדם

הד' - לשאריות נחלתו

הנה מקדוש ברוך הוא מתנהג עם ישראל בדרך זה לומר מה עשה לישראל והם קרובין שאר בשר יש לי עמהם שהם בת זוג להקדוש ברוך הוא וקורה לה בת, אחותי,امي. בדרכו זיל כתיב ישראל עם קרובו מפש קרביה יש לו עמהם ובניו הם. ומהינו לשאריות נחלתו לשון שאר בשר וסוף סוף הם נחלתו. ומה אמר, אם אענישם הרי הקאב עלי בדכתיב ישעה סג, ט בכל צרונם לו צר. כתיב ביאלף לומר שצערם מגיע לפלא העליון וכל שכו לדו פרצופיו שבהו עיקר הסגנונה וקרינו ביאוי לו צר. כתיב שפטים י, טז ותקאר נפשו בעמל ישראל לפי שאינו סובל צערם וקלונם מפני שהם לשאריות נחלתו.

בז האדים עם חברו כל ישראל הם שאר **בשר** אלו עם אלו מפני שהנשות כלולות יחד יש בזה חלק זה ובזה חלק זה, וכוי וכן מטעם זה ישראל ערבים זה זה מפני שמש יש בכל אחד חלק אחד מחברו וכשחוטא האחד פוגם את עצמו ופוגם חלק אשר לחברו בו, נמצא מצד החלק שהוא חברו ערבעו. אם כן הם שאר זה עם זה ולכך ראוי לאדם להיות חוץ בטובתו של חברו ועינו טוביה על טובת חברו ובבוזו יהיה חבר ערבעו בשלו شهر הי הוא מפש, ומטעם זה נצטינו ויקרא יט, ייח: **ואhabat l'reach k'motz** "וראו שיראה בברחות חברו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו בדרכו שאין מקדוש ברוך הוא רוצה בגנותנו ולא בצערנו מטעם הקרכה, אף הוא לא ירצה בגנות חברו ולא בצערו ולא בקהלתו וירע לו ממנהו כאלו הוא מפש היה שroi באותו צער או באותו טוביה: